

C-47/20. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2020. január 28.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Bundesverwaltungsgericht (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. október 10.

Felperes, fellebbező és felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

F.

Alperes és ellenérdekű fél:

Stadt Karlsruhe

Az alapeljárás tárgya

Spanyol vezetői engedély németországi elismerése – A vezetői engedély kiállítása és megújítása közötti különbség – Valamely tagállam lehetősége arra, hogy a vezetői engedély megújítása esetén további követelményektől tegye függővé a területén történő elismerést

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az uniós jog értelmezése, EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e a 2006/126/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdésével és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdésével, ha valamely tagállam, amelynek területén egy másik tagállam által kiállított A és B kategóriájú EU-vezetői engedély jogosultjától ittas járművezetés miatt megvonták az ahhoz való jogot, hogy e vezetői engedéllyel az elsőként említett tagállam területén gépi meghajtású

járműveket vezessen, megtagadja az említett kategóriákra vonatkozó olyan vezetői engedély elismerését, amelyet az említett jogmegvonást követően a 2006/126/EK irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerinti megújítás útján állítottak ki az érintett részére a másodikként említett tagállamban?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozott szöveg), a 2. cikk (1) bekezdése, a 7. cikk (3) bekezdésének második albekezdése, a 11. cikk (4) bekezdésének második albekezdése

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Fahrerlaubnis-Verordnung (a vezetői engedélyről szóló rendelet, a továbbiakban: FeV), 29. §

Straßenverkehrsgesetz (a közúti közlekedésről szóló törvény, a továbbiakban: StVG), a 3. § (6) bekezdése

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 A német állampolgársággal rendelkező felperes 1992 óta rendelkezik lakóhellyel Spanyolországban és egy további lakóhellyel Karlsruheban (Németország), amely azonban nem a 2006/126 irányelv 12. cikkének első bekezdése értelmében vett szokásos tartózkodási helye. A felperest Németországban 1987-ben, 1990-ben, 1995-ben és 2000-ben is elítélték ittas járművezetés miatt.
- 2 1992. október 21-én a felperes részére többek között az A és B kategóriára vonatkozó vezetői engedélyt állítottak ki Spanyolországban. E vezetői engedély érvényességi idejét azóta többször is meghosszabbították ott.
- 3 2008. december 12-én a felperes 2,12 ezrelékes véralkoholszinttel vezetett gépi meghajtású járművet Németországban. Ezért ittas járművezetés miatt elítélték, és a járművezetésre való alkalmasság hiánya miatt megvonták tőle az ahhoz való jogot, hogy a spanyol vezetői engedéllyel Németország területén gépi meghajtású járművet vezessen. Az új vezetői engedély kiállítására vonatkozóan 14 hónapos tilalmi időt határoztak meg, amely 2010. március 19-én járt le. A felperes Spanyolországban kiállított vezetői engedélyét bevonták, és megküldték a hatáskörrel rendelkező spanyol hatóságoknak. E hatóságok azonban röviddel ezután újból kiadták a felperesnek a vezetői okmányt.
- 4 2009. november 23-án, tehát még a Németországban elrendelt tilalmi idő alatt, a felperes részére új A1, A2, A és B kategóriájú vezetői engedélyt állítottak ki Spanyolországban, amely korábbi vezetői engedélyéhez hasonlóan 2012. október

22-ig volt érvényes. 2012. október 15-én a felperes Spanyolországban egy 2014. október 22-ig érvényes A1, A2, A és B kategóriájú vezetői engedélyt, 2014. szeptember 18-án egy 2016. október 22-ig érvényes AM, A1, A2, A és B kategóriájú vezetői engedélyt kapott, 2016. szeptember 6-án pedig megkapta 2021. október 22-ig érvényes AM, A1, A2, A és B kategóriájú jelenlegi vezetői engedélyét. A vezetői engedélyekben e járműkategóriák esetében az érvényességi idő kezdeteként minden esetben 1992. október 21. van feltüntetve.

- 5 2014. január 20-án a felperes 2014. október 22-ig érvényes 1992. október 21-i spanyol vezetői engedélyének németországi elismerését kérte. Az alperes elutasította ezt a kérelmet, mivel a felperes spanyol vezetői engedélyét Németországban visszavonták. A tilalmi idő lejártát követően a felperes nem szerzett Spanyolországban új elismerendő vezetői engedélyt, részére Spanyolországban sokkal inkább csak helyettesítő okmányokat állítottak ki. Mivel a felperes nem mutatta be a tőle kért orvosi-pszichológiai szakvéleményt, járművezetésre való alkalmatlanságára lehet következtetni. A felperes e határozattal szemben benyújtott panaszát ugyanezen indokokkal utasították el.
- 6 Mivel a felperes közigazgatási bíróságnál indított keresetének és a közigazgatási bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezésének nem adtak helyt, a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság elé.

Az alapeljárásban részt vevő felek alapvető érvei

- 7 A felperes azzal érvel, hogy önkényes és jogalap nélküli az a feltevés, hogy a 2012. október 15-i, 2014. szeptember 18-i és 2016. szeptember 6-i három spanyol közigazgatási aktus esetében nem egy vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kiállításáról, hanem az 1992. október 21-i eredeti vezetői engedély meghosszabbításáról van szó. Szintén minden jogalapot nélkülöz az a megállapítás, hogy a vezetői engedély megújítása esetén egy fennálló szabálytalanság átszáll az aktuális vezetői engedélyre. Az Európai Unió Bírósága sem állapított meg ilyesmit. Kizárólag a spanyol hatóságok rendelkeznek hatáskörrel annak eldöntésére, hogy a felperes újból alkalmas-e a járművezetésre. Döntésüket nem vizsgálhatják felül a német hatóságok.
- 8 Az alperes helytállóan véli az általa hozott és az alsóbb fokú bíróságok által helybenhagyott határozatot.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 9 A kérdést előterjesztő bíróság először azt fejti ki, hogy miként kell értékelni az ügyet a német jog alapján. A FeV 29. §-ának (1) bekezdése értelmében a külföldi vezetői engedély jogosultjai az engedélyük keretei között vezethetnek gépi meghajtású járműveket Németország területén, ha ott nem rendelkeznek szokásos tartózkodási hellyel. E rendelkezés alkalmazandó, mert a felperesnek a 2006/126

irányelv 12. cikkének első bekezdése értelmében vett szokásos tartózkodási helye Spanyolországban, nem pedig Németországban van.

- 10 Ettől eltérően azonban a FeV 29. §-a (3) bekezdése első mondatának 3. pontja értelmében az (1) bekezdés szerinti jogosultság nem vonatkozik azokra a külföldi vezetői engedéllyel rendelkező személyekre, akiktől jogerősen visszavonták az ország területére vonatkozó vezetői engedélyt. A felperestől ittas járművezetése miatt jogerősen visszavonták Németországban spanyol vezetői engedélyét azzal a következménnyel, hogy megvonták tőle a spanyol vezetői engedélye Németország területén történő használatához való jogot.
- 11 Németországban még nem törölték a vezetési alkalmassági nyilvántartásból a vezetői engedély visszavonására vonatkozó bejegyzést, miáltal megszűnt volna a FeV 29. §-a (3) bekezdése első mondatának 3. pontjában előírt, a külföldi vezetői engedély Németország területén történő használatára vonatkozó tilalom. A FeV 29. §-a (3) bekezdésének harmadik mondata ugyanis úgy rendelkezik, hogy az első mondat 3. és 4. pontja csak akkor alkalmazandó EU- vagy EGT-vezetői engedélyre, ha az ott említett intézkedéseket a vezetési alkalmassági nyilvántartásba bejegyezték, és azokat nem törölték.
- 12 A vezetői engedély Németország területén történő használatához való jog újbóli megadását illetően a FeV-nek az StVG 3. §-ának (6) bekezdésével („A külföldi vezetői engedély Németország területén történő, a korábbi visszavonást [...] követő újbóli használatához való jog külföldi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személyeknek történő megadására az új vezetői engedély korábbi visszavonást [...] követő kiállítására vonatkozó rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.”) összefüggésben értelmezett 29. §-ának (4) bekezdése („A (3) bekezdés 3. és 4. pontjában foglalt határozatot követően a külföldi vezetői engedély használatát az ország területén kérelemre akkor lehet engedélyezni, ha a visszavonás indokai már nem állnak fenn.”) alkalmazandó. A felperesnek ez alapján a 2,12 ezrelékes véralkoholszinttel történt ittas járművezetése miatt kedvező orvosi-pszichológiai szakvéleményt kell bemutatnia, amit azonban nem tett meg.
- 13 A kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az ügyet az uniós jog alapján is így kell-e értékelni. Az uniós jog alkalmazási elsőbbsége miatt a felperes a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti elve alapján ezeknek a német jog alapján tiszteletben tartandó követelményeknek a teljesülése nélkül is jogosult a legutóbb 2016. szeptember 6-án megújított és 2021. október 22-ig érvényes spanyol vezetői engedélyével A és B kategóriájú gépi meghajtású járműveket vezetni Németország területén, ha az elismerési kötelezettség az említett kategóriákra vonatkozó vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerinti megújítása esetén is fennáll.
- 14 Lényegében arról a kérdéstről van szó, hogy az elismerésnek a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdéséből eredő uniós jogi elve mennyiben alkalmazandó a

vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerinti olyan megújítása esetén is, amelyet a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállam végzett el azt követően, hogy a tartózkodási hely szerinti tagállam ittas járművezetés és a járművezetésre való alkalmasság ebből következő hiánya miatt megvonta az érintettől az ahhoz való jogot, hogy területén használja vezetői engedélyét.

- 15 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint nem bír jelentőséggel, hogy a felperes még a Németországban fennálló tilalmi idő alatt visszakarta Spanyolországban 2007. október 22-én kiállított spanyol vezetői engedélyét, amely az annak Németország területén történő használatához való jog jogerős megvonásának tárgyát képezte, és a felperes részére emellett Spanyolországban – szintén még az említett tilalmi idő alatt – új vezetői engedélyt állítottak ki változatlan, 2012. október 22-ig tartó érvényességi idővel. A Bíróság ítélezési gyakorlata elismeri ugyan, hogy olyan személytől, akinek vezetői engedélyét új engedély kérelmezésére vonatkozó meghatározott tartamú tilalmi idő előírásával visszavonták, valamely tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által ezen tilalmi idő alatt kiállított új vezetői engedély elismerését (lásd többek között: 2009. február 19-i Schwarz ítélet, C-321/07, EU:C:2009:104, 83. pont). Németország jelen kereset tárgyát képező esetleges elismerési kötelezettsége azonban nem a felperes tilalmi idő alatt visszaadott és szintén nem 2009. november 23-án kiállított korábbi vezetői engedélyéhez kapcsolódik, amelyek érvényessége egyaránt lejárt, hanem a felperes jelenleg érvényes spanyol vezetői engedélyéhez, amelyet 2016. szeptember 6-án állítottak ki Spanyolországban. E vezetői engedély a megfelelő vezetői engedély 1992. október 21-i kiállításán alapul, amelynek esetében nem állapítható meg a tartózkodási helyre vonatkozó uniós jogi követelmény megsértése, és amelyre emellett nem egy még fennálló tilalmi idő alatt került sor.
- 16 A felperes jelenleg érvényes és korábbi vezetői engedélyeibe az érvényességgel kapcsolatban bejegyzett adatok alapján a kérdést előterjesztő bíróság számára nem kétséges, hogy a felperes Spanyolországban 2016. szeptember 6-án kiállított és 2021. október 22-ig érvényes vezetői engedélyét a 2006/126 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése alapján állították ki, tehát egy lejárt igazgatási érvényességű vezetői engedély e rendelkezés értelmében vett megújításáról volt szó. E rendelkezésből kitűnik, hogy a tagállamok az ott említett kategóriákra vonatkozó vezetői engedélyek megújításakor az uniós jog alapján előírhatják a járművezetésre való alkalmasság vizsgálatát, de nem kötelesek erre. Az irányelv III. mellékletének 14.1. pontja alapján sem más a helyzet.
- 17 Ha a vezetői engedély megújításának eseteiben az uniós jog a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése révén csak a vizsgálat lehetőségét biztosítja a tagállamok számára, vizsgálati kötelezettséget azonban nem ír elő, akkor az említett kategóriákra vonatkozó vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szerinti megújítása alapvetően különbözik a vezetői engedélynek az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett követelmények alapján történő kiállításától. Ez utóbbi

rendelet szerint vezetői engedély kizárólag azon kérelmezőknek állítható ki, akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban.

- 18 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint sok minden szól amellett, hogy a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében említett kategóriákra vonatkozó vezetői engedély azt követő megújítása esetén, hogy a tartózkodási hely szerinti tagállamban a járművezetésre való alkalmasság ott megállapított hiánya miatt megvonták a jogosulttól a vezetői engedélye e tagállam területén történő használatához való jogot, nem áll fenn a minden külön formai követelmény nélküli elismerés kötelezettsége olyan módon, mint ahogyan az az Európai Unió Bíróságának állandó ítélkezési gyakorlatából következően a vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése alapján a harmonizált minimumkövetelmények vizsgálata mellett történő kiállításának esetében fennáll.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint a belföldön jogerősen meghatározott tilalmi idő lejártát követően a tartózkodási helyre vonatkozó követelmény betartásával kiállított vezetői engedélyt minden külön formai követelmény nélkül el kell ismerni. Ezért még ha valamely tagállam szigorúbb követelményeket ír is elő nemzeti rendelkezéseiben a vezetői engedély újbóli kiállítására, el kell ismernie a másik tagállam által a tilalmi idő lejártát követően és a tartózkodási helyre vonatkozó követelmény tiszteletben tartásával kiállított EU-vezetői engedélyt (lásd többek között: 2008. június 26-i Wiedemann és Funk ítélet, C-329/06 és C-343/06, EU:C:2008:366, 54. pont). Ezekben az esetekben a járművezetésre való alkalmasság hiányát megszünteti a valamely másik tagállam által egy későbbi vezetői engedély kiállítása során elvégzett alkalmassági vizsgálat (2009. február 19-i Schwarz ítélet, C-321/07, EU:C:2009:104, 92. és azt követő pont; 2012. április 26-i Hofmann ítélet, C-419/10, EU:C:2012:240, 51. pont). Ebben az esetben a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján a járművezetésre való alkalmasság hiánya miatt az érintettől a vezetői engedélye területén történő használatához való jogot megvonó tagállam annak vizsgálatára való lehetősége is megszűnik egyúttal, hogy az érintett újból alkalmassá vált-e a járművezetésre, és ezért újból vezethet-e gépi meghajtású járművet az említett tagállam területén (lásd: 2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 74. és azt követő pontok).
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint az következik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti elismerési kötelezettség fennállása attól függ, hogy az uniós jog a vezetői engedély konkrét esetben történő kiállítása tekintetében előírja-e a 2006/126 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti harmonizált minimumkövetelmények vizsgálatát. Mivel azonban a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint a jelen ügyben a felperes spanyol vezetői engedélyének megújításáról, nem pedig egy vezetői engedély kiállításáról van szó, mely utóbbi esetben a kiállító tagállamnak átfogó alkalmassági vizsgálatot kell végeznie a 2006/126 irányelv 7. cikkének

(1) bekezdése alapján, a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján a járművezetésre való alkalmasság hiánya miatt az érintettől a vezetői engedélye területén történő használatához való jogot megvonó tagállam továbbra is rendelkezik azzal a Bíróság által elismert lehetőséggel, hogy megvizsgálja, hogy az érintett újból alkalmassá vált-e a járművezetésre (lásd: 2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 74. és azt követő pontok).

- 21 E következtetést az a körülmény sem befolyásolja, hogy a vezetői engedélyre vonatkozó spanyol jogszabályok egészségügyi vizsgálatot írnak elő az A és B kategóriájú vezetői engedélyek megújításakor, tehát a 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdése második albekezdésének hatálya alá tartozó esetekben. A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint már abból is az következik, hogy az ilyen, egy tagállam által a vezetői engedély megújításának egészségügyi követelményeivel kapcsolatban elfogadott szabályozások nem keletkeztek a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében vett elismerési kötelezettséget, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a vezetői engedélyek említett rendelkezésben előírt, minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerése ahhoz kapcsolódik, hogy az uniós jog harmonizált és ezáltal valamennyi tagállamra kötelező – többek között egészségügyi – minimumkövetelményeket ír elő a gépi meghajtású jármű vezetésére való alkalmasságot illetően, amelyeket a vezetői engedélyt kérelmezőnek teljesítenie kell, és amelyek betartását a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállamnak meg kell vizsgálnia a vezetői engedély kiállítása során. A 2006/126 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második albekezdése alapján azonban nem ez a helyzet az e rendelkezésben említett kategóriákra vonatkozó vezetői engedélyek megújítása esetén.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság által képviselt álláspont helytállóságának tisztázása érdekében a kérdést előterjesztő bíróság előzetes döntéshozatal céljából a fent ismertetett kérdést terjeszti a Bíróság elé.